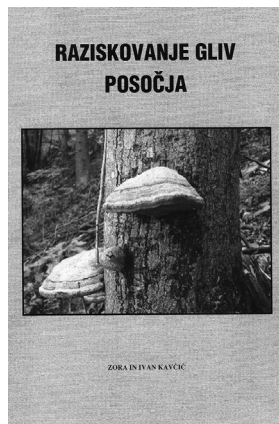

Zora in Ivan Kavčič, 2011: Raziskovanje gliv Posočja. Samozaložba, Modrej, 274 strani

Knjiga, ki jo želim kratko predstaviti, je v marsičem nenavadna. Žal je natisnjena le v majhnem številu izvodov, nekaj deset, nima Kataložnega zapisa (CIP) in ISBN številke. Vsebuje pa vse potrebne sestavne dele recenzirane znanstvene monografije (recenzent mag. Gabrijel Seljak), slovenski in angleški izvleček, uvod, geografsko-ekološki opis raziskovanega območja, opis metod dela, predstavitev rezultatov, seznam virov. Avtorja, upokojena učiteljica in gozdarski tehnik, sta v tem delu strnila svoja dolgoletna ljubiteljska raziskovanja gliv v Posočju, vendar na način, ki vsebuje vse attribute znanstvenega dela.

V preglednem zemljevidu v merilu 1: 250 000 sta označila vsa raziskana nahajališča. Največ jih je v okolici njunega bivališča Modreja in bližnjih Mosta na Soči in Tolmina (Senica, Cvetje, Mengore, Bučenica, Tolminski Lom, Ušnik, obrežje Soče med Kamnim in Tolminom), nekaj tudi v Baški dolini (Hum pri Podmelcu), na Šentviški planoti (Logaršče in Ponikve), na Cerkljanskem (Ravne, Zakriž, Kladje), v Gorenji Trebuši, v okolici Kobarida (Svino), v Breginjskem kotu, na Bovškem (okolici Bovca, Lepena, Zadnja Trenta, Mangartska planina in Mangartsko sedlo). V seznamih so upoštevana tudi nekatera nahajališča v Goriških Brdih in v Panovcu. Ekološke opise raziskovanih območij povzemata po gozdno-gospodarskih načrtih Zavoda za gozdove Slovenije, Območne enote Tolmin. Geološki opis je posebej zanj pripravi prof. dr. Jože Čar. Glive, ki sta jih našla v raziskovanem območju, sta fotografirala, s pomočjo GPS-a odčitala geografske koordinate in jih določila do ranga vrste. Kjer sta presodila, da je določitev nezanesljiva oz. da bi jo moral preveriti še specialist za določen rod, sta pred vrstnim imenom dodala okrajšavo cf. (confer). Nabrane glive sta posušila, spravila v papirnate vrečke in jih opremila s potrebnimi podatki. Večino eksikatov sta oddala v hrambo Gozdarskemu inštitutu Slovenije. Rezultat njunega dela je seznam 851 vrst popisanih gliv, med njimi tudi nekaj takih, ki so novost za mikofloro Slovenije. V prvem seznamu so glive napisane po abecednem vrstnem redu. V prvi koloni tega seznama je številka eksikata v herbariju Gozdarskega inštituta Slovenije (GIS). Na ta način so objavljeni podatki ne samo dokumentirani, temveč tudi znanstveno preverljivi. V drugem seznamu so popisane glive razvrščene v hierarhični sistem po redovih in družinah. Glavni in najboljše del knjige, od strani 63 do strani 275, so predstavitve popisanih gliv. Sledijo si po abecednem vrstnem redu. Na vsaki strani so predstavljene štiri. Predstavitev vsebuje njihove barvne fotografije, latinsko ime z avtorjem ali avtorji, slovensko ime, nahajališče, kjer je nastala fotografija z geografskimi koordinatami, nadmorsko višino, oznako rastišča, morebitnim gostiteljem in datumom ter oznako nabiralca in določevalca. Ponekod so dodana druga njima znana nahajališča obravnavane vrste v raziskovanem območju, prav tako z vsemi potrebnimi podatki. Menim, da mora tak pristop zadovoljiti prav vsakega mikologa. Seveda nisem poklican, da bi sodil o pravilnosti določitev ali drugih strokovnih podatkih, saj se na glive skoraj ne spoznam. A povsem zaupam vsestranskemu naravoslovcu, botaniku, fitocenologu,

mikologu, entomologu, fitopatologu in še kaj, Scopoliju našega časa, Gabrijelu Seljaku in če je knjiga prestala njegov kritični pretres, ima zagotovo svojo vrednost. Lahko pa knjigo ocenim po formalni plati in tu avtorja lahko samo pohvalim. Vsak botanik, ki uporablja podatke drugih, si želi, da so ti čim bolj natančni in preverljivi – in v tej knjigi je temu vsekakor zadovoljeno. Z obema avtorjema sem se občasno, bolj ko ne zelo poredko, srečeval in kdaj sta me prosila za kak nasvet. Glede monografije sem jima svetoval, da naj bo to knjižna objava, za katero naj poskušata pridobiti denarno podporo občine in še koga. Potem pa je nekega dne stopil v mojo pisarno Ivan Kavčič. Nisem se ga takoj spomnil in nekako v zadregi mi je pokazal svojo knjigo. Rekel je, če jo želim imeti, jo dobim za 50 evrov. Toliko pač so bili približno stroški njenega natisa. Sam je besedilo računalniško pripravil za natis, poiskal manjšo tiskarno in se odločil za majhno število izvodov. Za pridobitev CIP-a bi jih moral natisniti več, a se je bal, da jih potem z ženo ne bosta mogla prodati. Knjigo je oddal v nekaj knjižnic, dva izvoda tudi v knjižnico Gozdarskega inštituta Slovenije.

S pisanjem ocene sem odlašal. Mislil sem, da bo to storil kdo bolj poklican od mene. Pred časom sem izvedel, da je Ivan Kavčič žal že pokojni. Morda je ravnal prav, da se ni odločil za nam skoraj vsem znano, nehvaležno, včasih celo ponižujoče prosjačenje za denarno podporo svojega (našega) raziskovalnega dela. Tako je izid knjige dočakal, a ne kaj dosti več kot to (na primer javnega priznanja). Čeprav je bila glavna določevalka njegova žena Zora, pa je gotovo, da sta bila usklajen in uspešen raziskovalni par, in menim, da se moramo poklicni botaniki in mikologi pokloniti njunemu življenjskemu delu in jima (Ivanu žal le posmrtno) izreči svoje iskreno priznanje.

IGOR DAKSKOBLER

Pogovor z Antunom Alegrom, predsednikom Hrvaškega botaničnega društva, ob društveni desetletnici

Antun Alegro je eden od opaznejših hrvaških botanikov mlajše generacije. Po šolanju v rojstnem Karlovcu je pred 15 leti diplomiral s floristično diplomsko nalogo ter nadaljeval z magisterijem in doktoratom iz sistematike trav. Od diplome dalje je asistent in kasneje predavatelj na Botaničnem zavodu PMF v Zagrebu, poleg omenjenih dveh področij pa se ukvarja tudi z biogeografijo, naravovarstvom, vegetacijo in mahovi. Skorajda ni področja botanike, ki se ga s svojim delom ne bi kritično dotaknil. Z njim smo se pogovarjali ob deseti obletnici Hrvaškega botaničnega društva, katerega trenutni predsednik je.

